

Cerimònia popular

A propòsit de la pèrfida "connexió de llinees" perpetrada pels edils d'UV en un acte d'infidelitat al PP, els que transporten la pancarta de la cultura en l'entitat popular —el plural és majestàtic— s'han vist obligats a donar curs a retoricismes exculpatoris i suggerir propostes d'acord i alto-el-foc lingüístics.

És la primera ocasió en la història del PP d'ací que el partit es veu "en tal aprieto", ja que les circumstàncies de renovació ideològica exigeixen una postura i el substrat fòssil dels seus dirigents una altra. Al PP, per tant, li tocava elaborar una cerimònia confusa. I això ha fet. Reconèixer, més per legalisme que per convicció, les normes ortogràfiques "de la Generalitat", que ara es diuen així.

Però, per un altre costat, i ací va la contrapartida, "no es posible el reiterado uso de barcelonismos y orientalismos ajenos y otros a nuestros modos y formas lingüísticas propias y soberanas". I la impossibilitat va més lluny encara: "y no es posible, tampoco, por más tiempo, seguir cultivando intencionadamente la confusión terminológica y cultural referida a la denominación de nuestros escritores, nuestras tradiciones literarias y nuestros clásicos. No son, pues, parte integrante de la macroliteratura de los supuestos países..."

El PP ha perdut l'oportunitat, com en el seu dia —de

fet, tots els dies— va fer el PSPV-PSOE, d'alliberar-se de la mala consciència i resoldre d'una volta per sempre el problema d'aquest reducte lingüístic, arraconant i simplificant el secessionisme a una sola opció del total de l'espectre polític: UV. Amb aquestes intencions neutrals, neutralitzadores, i no exemptes de mesquinesa política, el drama i el caos queden per a la posteritat, com UV. Més els valdria haver-s'ho estalviat.

N. B.: Al llarg de moltes setmanes —massa, per descomptat— aquest espai columnari ha envasat històries d'interès subsidiari i nul per al funcionament de les coses. Per sort, a partir d'ara ja no serà el cas. Un servidor s'eclipsa. L'espai queda en bones mans: les millors.

Miquel Alberola

El semàfor

Passat l'estiu, els diaris han tornat a la normalitat. *La Vanguardia* ha tornat a incorporar, a l'última pàgina del diari,

una secció que és una joia: "El semàfor". Més o menys ja sabeu de què va. Semàfors en verd, groc o vermell per enaltir, amonestar o castigar l'actitud dels agents econòmics del país. Amb una aparença més aviat frívola, el semàfor és sens cap dubte el lloc de *La Vanguardia* on es marca més clarament la seva línia editorial. Allí és on es pot jutjar sense complexos i on es permet maquiavèl·liques jugades humorístiques per criticar allí on més mal pot fer.

Un repàs pacient de tots els semàfors des que *La Vanguardia* va canviar d'imatge ens donaria una immillorable visió de quina ha estat la línia doctrinària del diari, i en part del país, sobre les grans línies polítiques i econòmiques d'aquests últims anys. De pura memòria de lector, jo diria que el que més vegades deu haver sortit amb llum verd ha estat Carlos Solchaga. Tot i alguna petita estirada d'orelles, el ministre d'Economia és un assidu positiu a la secció, sigui per les seves decisions, per l'evolució de l'índex econòmic o pels seus reconeixements de ministre model en l'àmbit internacional. En canvi, Nicolás Redondo i Antonio Gutiérrez semblen abonats al llum vermell, cada vegada que els sindicats han trencat negociacions o no han fet cas dels

cants de sirena que els cridaven a un acord amb la patronal o el govern, han estat durament sancionats.

Són llums verds tots els empresaris que amplien la seva empresa i els que obtenen beneficis, els banquers que s'unifiquen i els que proposen acords per millorar la competitivitat. Són llum roig les empreses deficitàries, els responsables econòmics dels països poc solidaris i els ministres que cometen relliscades. També eren llum roig els empresaris que reduïen personal; últimament, però, sembla que a aquests se'ls dona llum groc. És normal, seguint la lògica del capital, aquests mateixos seran llum verd l'any que ve, perquè, gràcies a la reducció de personal, potser obtindran beneficis. I el món continua.

Els consellers de la Generalitat hi surten poc, potser com a fidel constatació del poc pes que té la institució en la marxa econòmica del país. El que més, Macià Alavedra. Pujol no hi surt quasibé mai, però això no el deu preocupar massa, perquè els caps de govern no solen traure-hi el nas. El que deu estar que refila és en Prenafeta, autoproclamat empresari model i que per al semàfor no fa ni fred ni calor. "¡Que em traguin al llum roig, però que em traguin!", deu queixar-se al president. Deu ser difícil calmar-lo: "Els de *La Vanguardia*, Lluís, ja se sap".

Jordi Balló